

İKİNCİ KANAT DÖNEMİ BAŞLARKEN

(Hayatta bütün insanlar kıskançtır. Komşu komşuyu, memur amiri, eşler birbirlerini kıskanırlar. Ama iki insan hayatta katiyetle kıskanç değildir. 1- Çocuklarına karşı anne- babalar. 2- Öğrencilerine karşı öğretmenler. Sayın Veliler çocuğunuzun öğretmene güvenin. Yalan yanlış birligilerle ikinci kanat döneminde meslektaşlarının canını incitip, kalplerini kırmayın)

Gençlik dönemi, gençlerin kişilik arayışı içinde olduğu bir dönemdir. Bu dönemde gençleri en çok etkileyen konulardan biri de karşı cinse duyulan ilgidir. Gençler karşı cinse karşı hissettikleri duygunun hoşlanmak mı, sevmek mi, yoksa aşık olmak mı olduğunu çoğu zaman ayıramıyorlar. Bazen hoşlandıkları birine aşık olduklarını veya onu sevdiklerini söyleyebiliyorlar.

Hoşlanmanın bir heves, gelip geçici bir duygu bir anlık bir arzulama olduğunu zannediyorlar Halbuki her hoşlanma, sonunda sevgiyi getiremeyebilir.

İnsanı çıkılmaz yollara yollara götüren dönülmez hatalara düşüren nedir biliyor musunuz? Kişinin hoşlanmayı sevgi zannederek, kendisini bu duygunun emrine vermesidir.

Karşı cinse olan ilgi hoşlanma, sevgi ve aşk gibi duygular insan fitratında bulunan ve gözardı edilemeyecek duygulardır. Bunları hiçe saymak, yok etmeye çalışmak, insanı tanımamak demektir.

İşte gençlerin bu duyguları yoğun olarak yaşadıkları bu çağda büyüklerin (Anne babaların öğretmenlerin) onlara yardımcı olmaları gerekiyor.Nasıl ki insanlar dağdan aşağıya akan çılgin sulara etrafına zarar verebilecek sellere barajlar ve kanallar yapıyorlar. Ve onları bu kanallarla kendilerini bekleyen tarlalara ulaştırıyorlarsa, büyükler de gençlerin ellerinden tutmalı, onların duygu ve düşüncelerini anlamalı, çılgınlık döneminde onlara rehberlik yapmalıdırlar. Ve bu dönemi en az zararla atlatıp kendilerine ve topluma en yararlı bir şekilde yetiştirmelerine yardımcı olmalıdırlar. Anneler babalar çocukları hakkında gelen bilgileri dikkate almalıdırlar. Hiç bir anne-baba çocuğunun yanlış yapmasını istemediği gibi hiç bir öğretmen de öğrencisinin yahnış bir iş yapmasına gönlü razı olmaz. Ülkemizde ve dünyamızda işlenen suçların % 50 si 15 1le 24 yaşındaki gençler tarafından işlenmektedir. Bu gençlerin en yoğun suç işleme mevsimi de bahar aylarıdır.

Baharda yağmurun yağmasıyla, ardından güneşin toprağı yalamasıyla toprak kabarıyor ve milyarlarca bitki, ağaç, böcek bir anda nasıl canlanıyorsa aynı bahar mevsimi insanlar üzerinde, özellikle gençler üzerinde gözle görülür biyolojik ve fiziki değişmelere de sebep oluyor. Bu tespiti, otuz dört yılını genç- ler arasında geçiren bir eğitimci olarak yakinen gözlemlerimle ifade ediyorum

Okulların Disiplin Kurulu tutanaklarını incelediğinizde bu tespitimin doğruluğunu görebilirsiniz. Okullarda en çok disiplin suçu işlenen aylar nisan, mayıs ve haziran aylarıdır.

Böyle bahar aylarından birinde bir öğle teneffüsü anında odamda otururken hizmetlilerden biri odama gelerek bir kız öğrenci ile bir erkek öğrencinin okul bahçesinin bir köşesinde uygunsuz şekilde oturduklarını söyledi. Yerimden kalkıp odanın penceresinden baktığımda gerçekten kız ile erkek öğrencinin okul kurallarına uymayan bir şekilde okul bahçesinin içindeki bir ağacın altında oturduklarını gördüm. Erkek öğrenci, ellerini kız öğrencinin omzuna atmış; kız öğrenci de erkek öğrencinin omzuna yaslanmış diğer öğrencilerin ve çevrenin dikkatini çekecek bir görünümdeydiler. Odanın penceresini açıp o iki öğrenci- ye seslenerek yanıma gelmelerini söyledim. Her iki öğrenci de çağrım üzerine odama geldiler. Kendilerine o şekilde orada oturma- larının okul kurallarına uymadığını söyledim. Bu uyarım kar- şısında kız öğrenci, ses çıkarmazken erkek öğrenci, kız öğrenci ile kardeş gibi olduklarını, komşu çocukları olduklarını, beraber büyüdüklerini, beraber ders çalıştıklarını, anne babalarının ken- dileri hakkında bilgi sahibi olduklarını söyledi.

Ben de öğrencinin bu söylediklerine inandığımı, kendilerine saygı duyduğumu; ancak okul içinde bu tür davranış içinde olmamaları gerektiğini söylediğimde öğrenci, “Benim kötü kalpli olduğumu, kendileri hakkında kötü düşünerek kendilerine hak- sızlık yaptığımı” söylemesin mi? Bu itham üzerine çok canım sıkıldı ve çok sinirlendim. Kesin ve kararlı bir ifadeyle okul mü- dürü olarak kendilerini bu davranışlarından ötürü ikaz ettiğimi, durumdan ailelerine de haber vereceğimi söyledim. Sonra da kendilerini bir daha bu şekilde görmek istemediğimi hatırlatarak sınıflarına gönderdim.

Ben, öğrencilerin durumlarını ailelerine henüz haber vermemiştim, Bu olaydan birkaç gün sonra postadan bir mektup aldım. Mektubu açtım, “Sayın Müdür” diye şahsıma yazılan bir mektup olduğunu anladım. Şahsıma yazılan mektubun metnini aşağıya aynen alıyorum

“Sayın Müdür,

Geçen gün liseniz öğrencilerinden kızım F ile komşu ço- cuğumuz M.yi öğle teneffüsünde okul bahçesinde ders çalışırken odanıza çağırıp kızımın ve arkadaşının onurunu incitici davranışlarda bulunduğunuz için sizi kınıyorum. Lütfen, ufkunuzu genişletin. Gericî düşüncelerle gençleri itham edip onla- rın geleceğini karartmayın ve üzmeyin. Şayet kızımı ikinci kez üzdüğünüz takdirde sizi gerekli makamlara şikâyet edeceğimin bilinmesini rica ederim. 14.05.1987 M.T”

Mektubu okur okumaz çok sinirlendim; ama yapmamam gereken bir şey yaptım. Kalemî kâğıdı elime alıp bir mektup da ben yazdım.

“Sayın Veli,

Kızınızla, komşu çocuğunuz M. okul bahçesinde okul kural- larına uymayan davranışlarından dolayı ikaz edilmiştir. Benim düşüncelerim ve ufkum sizi ilgilendirmez; ama sizin ufkunuz geniş ise gençlerin bu tür davranışlarına evinizin bir odasında müsaade etmenizi rica ederim.”
K. Keskin - Okul müdürü. (Şimdi olsa böyle bir mektup yazmazdım)

Öğrenci velisi, mektubumdan son derece alınmış. Mektubu o yıllarda okul aile birliğinde çalışan komşusuna göstermiş. Komşusu da bu durumu bana intikal ettirdi. Komşusunun kızının durumunu sordu. Ben de “Bunu bana değil, olayı gören başkalarına sor! Onlardan aldığı bilgiyi ailesine götür!” dedim. Aradan bir iki hafta geçti, Fatin velisi geldi, utanarak benden özür diledi. Olay benim açımdan kapandı; ama aile açısından maalesef, kapanmadı. Bu öğrenci lise son sınıfta iken maalesef hamile kaldı. Aile, utançından Manisa’yı terk etti. Bu olayın sonunu takip etmedim. Hâlen öğrenci ve ailesi hakkında herhangi bir bilgim yoktur.

Öğrenci velilerine seslenmek istiyorum. Elbette her anne-baba çocuğuna inanacaktır ve inanmaya da devam etsinler; ama çocuklarının verdiği bilgileri doğru kabul edip tek taraflı olarak hareket ettiklerinde çok sevdikleri çocuklarını kaybedebilirler. Lütfen, çocuklarınıza olan sevginiz, gözünüzü ve aklınızı perdelemesin,

Kur’an-ı Kerim’in Şura Suresi’nin 30. ayetinde; “Başınıza gelen iyilikler Allah’tandır, kötülükler de kendi ellerinizle yaptıklarınızdır.” buyruluyor.

Çoğu kez anne-babaların merhameti çocuklarını yanlışla götürmektedir. Yanlışla düştükten sonra “Ben nerede hata yaptım?” diye çırpınmanın bir yararı olmadığını her gün etrafımızda ve ekranlarda görmekteyiz.